

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIEDATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05 cèn.ª pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65 »
Un any.....	2'40 »
Per dotzenes.....	0'45 »
Núm.ª atrassats des 2.ª tom.....	0'06 »
Id. id. des 1.ª tom.....	0'07 »

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI TÈ VENT À SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT. N.º 41.

Fòra Palma. Dins Mallorca.....	3 mesos.... 0'85
1 any.....	3'25
Dins Espana.....	3 mesos.... 1'00
1 any.....	3'50
A Ultramar y s' Estrangè.....	3 mesos.... 1'50
1 any.....	5'00

UN ARRENDAMENT.

Diuen que *Qui té botiga que s'hi estiga*, y es una veritat, perquè no hey ha rès en el mon que ben maneljat, ben estodiat y ben cuydat, no puga donà negòci; axí còm tampoch hey ha cap negòci tan segú, segú, que no puga convertirsè en gran ruina y perjudici, si es qui hey té interès l'abandona y el deixa à lloure, governat per mans estèrnes.

Jò he conegut un señó que tenia una gran possessió ahont hey havia de tot; guardes de tota casta, hòns sementés, figuerals, olivás, viñes, hòrts, plèta, y... ¿que vos diré jò? de tot amb una paraula. N'hi'n feyan mil lliures cada any de renda, sense contá els agatjes d'òli, formatge, porchs, y altres arreus.

Aquest señó havia topat amb un amo hò del tot y trempat per aquella còsa, perquè era conradó per naturalesa, y sobre tot, perqu'entenia aquell lloch y el conexia bé. Ademés s'hi havia criat, còm qu'hey havia nat, lo mateix que son pare y son avi, perqu'havia ja doscents anys qu'aquella familia tenia arrendada aquella possessió, y còm es natural, l'estimava y la mirava còm à pròpia, sense planarhi cap feyna. Axí es qu'allà no hey faltavan atractius de tota casta. Els arbres anavan ben cuydats, ses voreres de ses parets ben nètes, es camins y es sementés sense pedres, es marges sense esbaldrechs, y sa terra anava pòbre d'herbes, y calenta, y duya bona conró, perquè no li estalviava ni formigués, ni fèms, ni llaurades, ni rès qu'hagués mesté. Sa madòna tenia sa clasta adesada, sa cuyna ben neta y emblanquinada y un'avirám que dava gust el veurerla aplegada quant los donava s'òrdi els dematins.

Es señó hey anava desiara à cassá, perqu'hey havia una bona garriga. Tenia es lloch vedat y còm no volia que li matassen cap coní, maldament qu'un any de molta nescia se menjassen es blat y sa xéxa de l'amo, perjudicantlló en gran manera, quant hey anava en

veya sorti de per tot y los agafava de cent en cent y axò el divertia més que s'anà à veure ses millores que s'arrendadó hagués fètes en es lloch, y molt més que s'examiná si els ametllés tenian moltes ó pòques metles, ni si ses olive-res treyan molta pareya, ni si sa cenrada ó s'animaló feyan mal a ses viñes.

Còm de cada día es queviures anavan més cás y ses contribucions eran més gròsses y ell à ca-séua carregava més d'infants, arribá un día que ses mil lliures no li bastaren per rès. Ja'n crech. Còm més eran més menjavan. Còm més infants, més dides; y còm més atlòts més criats; sense contá es pondo que duya. El pòbre señó arribá que no sabia còm ferhó per podè surá sa barca, perque ja devia uns quants doblés y els interessos li eran de cada día més sobrats.

Es nòm d'aquest apurat homo era Tòni; y es de sa possessió, Guiem de Son Aubarcoch; qu'estava mitja horeta lluny d'una vila de molta d'importancia, ahont hey tenia una bona posada y molts de pagesos que quant hey anava hey comparexian à adularló. Entre ells n'hi havia un que passava per homo de doblés y era un subjècte que sabia fé la pala à qualsevòl per trèure raca; y cada vegada que Don Tòni anava à cassá à sa possessió no faltava en convidarshi ell mateix, y li feya de criat y de ca y tot si importava, y l'acompañava sempre à sa cassada, y li allisava es pèl lo milló que sabia.

A n'aquest pagès va essè à ne quí es señó va fé coneixe amb mitjes paraules qu'anava un poch curt, esperant qu'ell li oferís doblés sense interès, ó qu'al manco li donás un hòn consej; y es pagès aprofitant aquesta ocasió per fé es séu negòci, li va dí:

—Veu, señó; no heu dich ara per fé mal à l'amo, perqu'es amich méu y homo de bé à carla cabal y perque li cuyda sa possessió còm si fós séua; però es ben cèrt que tal còm está avny en día aquest lloch, n'hi'n farían mil y cinchcentes lliures còm un doblé.

—¿Còm? ¿Cinchcentes lliures més que no m'en fan? ¿Còm que no digues rès!

y à mí me bastarian per trèure'm d'apuros. ¿Tú n'estás segú de lo que dius?

—Sí, señó. Vòce-mercè ja sab qu'axò de tèrres jò heu entench bé. Y en pòt está ben segú de lo que dich. Tan segú que jò, encara que no vaja d'arrendaments, no tendria reparo en so arrendarley per aquest prèn; perque sa ganancia no pòt faltá. Vèja sa xéxa que pòren amollá es sementés amb un any, y cont ses truyades d'òli, y es porchs qu'es pòden engreixá, y lo que valen ses metles, y no parl des reyms, ses guardes y es garrovés. Per poch bé que venga es temps axò son faves contades.

—Jò tENCH l'amo'n Guiem per un homo de bé à carla cabal, y es ben estrany que no m'haja dit may lo que tú ara me dius, y que m'haja tengut à les fosques sobre aquest particulá. Ell sempre se queixa de que no hey té més trèta que sa necessaria per passarhi la vida; y si fós axí qu'hey pogués ganancia cinchcentes lliures cada any tendria un capital més gròs que no té.

—Jo li diré, señó; l'amo'n Guiem es un homo antich que no deixarà may ses carreres véyes per ses novelles; y avuy en día els esperits se son ubèrts, y tot ha progressat, y amb so hòn maneix sa terra pòt doná un cent per cent més que no donava amb so sistema antich y rutinari de conrà. No hey pòs cap duple. Veu, jò per exemple, posant una prensa de ferro dins sa tafona treuria més òli qu'ell no trèu. Amb so bestia, també, si millorás ses castes, cercant hòns pares, podria fé valè més sa nescia. Ses viñes les podaria d'un altre casta qu'ell no les poda y me donarian doble cohita; y un poch d'aquí y un altre poch d'aquí d'assa treuria per ferli aquestes cinchcentes lliures més qu'ell no li fá.

—Bòno; parlèm en plata. Si jò me disgustás amb l'amo, ¿puch contá amb tú per arrendadó des lloch?

—Jo en havé dit una paraula may la torn arrera. Sempre que vulga som es mateix. Ell no mos coneixem d'ha quatre dies. ¿Còm estám aquí! Vòce-mercè man sempre de mí en lo que vulga. No més ha de dí: bas de fé axò, y heu faré totduna.

—Ydò, ja'n tornarèm parlá.

L' ondemá es señó cridá l' amo, y li va dí:

—Seys, y posauvós es capell.

Jo ja sé, l' amo 'n Guiem, que vos sou un homo qu' heu nat à n' aquesta casa y qu' estimau aquestes terres y aquests arbres. Vos també no ignorau que vos estim y vos mir com à de la casa; y per lo mateix, jò no vuy que sortiguen may d' aquí dius; però vos fas à sèbre que tench mesté doblés y ses mil lliures de renda no 'm bastan per rès. Jò sé que aquesta possessió en val més, y que vos en podeu trèure més, y per lo mateix, à contà des día de la Mare de Deu de l' any qui vé, vuy de sa possessió mil y cinchcentes lliures de renda.

—Però, señó, (digué l' amo tot ulsurat.) Voldria que 'm digués si té cap queixa de mí. Jo no crech que li haja faltat en rès, ni jò, ni es méus infants, per demanarmé una còsa qu' es impossible de cumplí. O vòce-mercè vòl trèurem des lloch amb aquesta escusa, ó l' han mal informat.

—No, l' amo; rès que dí tench de vos. Ans al contrari: estich agraït à n' es vòstros servicis, però tench infants y he de mira per ells; y com jò sé qu' es lloch ara val aquesta renda, qu' à mí 'm fa falta per un' altre part, tench obligació de demanarlavós. Per dirvosho més clà, ja tench qui la 'm fa; però vos sempre p' es mateix prèu sou primé qu' un altre.

—Vòce-mercè no ha menesté conseys méus, v coneix molt bé quin pa l' assaïa; però me permeti que li fassa avinent una còsa. Jò sé qu' hey ha persones qu' han hagut mesté qualque vegada un milena de duros y n' han manllevat mil y cinchcents per podè amb aquests cinchcents més, podè pagá sis ó set anys d' interessos. Ara, també, jò podria fé lo mateix y ferli aquest augment à còstes des capital, però no tench còr per ferhó, perqu' estim massa sa tèrra allà ahont som nat.

—Jò no vos he entès bé; y si no vos esplicau milló, me quedaré en dejú de lo que me voleu dí amb axò.

—Massa atrevit som estat, señó. Que m' ho dispens; però desd' ara li assegure que qualsevòl sia que li fassa ses cinchcentes lliures més de renda, heu farà pagá à n' es capital; y vòce-mercè no s' en temerà y heu tendrà de manco à n' es lloch.

—¡Hola! ¡Y vos que vos pensau que jò 'm mam es dit! No cregueu que permeti may que s' en dugan gens de tèrra, ni que 'm tayan cap arbre, ni que tòquin lo qu' es méu. ¡Com estám aquí! vos sabeu molt bé lo qu' es un arrendament, y jò, gracies à Deu tench bons Notaris y bons Missès que no consentiran que 'm perjudich à mí mateix.

—Ydò, señó, que pas envant y procur posá es pèus ben plans. Qualque día en podrem torná parlá més d' espay. Per la Mare de Deu deixaré sa possessió, sense tení cap pès demunt sa méua concièn-

cia, y en quant à mí, ja sab qu' aquí y ahontsevuya vaja, som sempre un criat de vòce-mercè.

L' amo 'n Guiem, quant vengué la Mare de Deu deixa sa possessió, amb tots es séus estims, hey entrá s' arrendadó nòu, y éll y sa séua familia sortiren plorant d' aquella tèrra qu' estimavan. En quant à n' es lloch, aquell primé any no es va coneixe qu' hagués baratat d' amo; ans bé com que tothom procurás tení es señó ben satisfet y content, y aquest benehía s' hora que havia romput tots els estils véys.

Vengué un hivèrn de moltes aygos, y dins una part de s' olivá s' esbaldregaren quatre marges. S' arrendadó nòu doná relació totduna à n' es señó, aquest va maná qu' es fèssen, pensant en sí mateix qu' en temps de l' amo 'n Guiem, may sentia à dí qu' es marges cayguesen. Quant un més després l' amo li presentá sa llista des jornals de paredadó comensaren ses rahons, perqu' encara qu' aquestes òbres fossen de conta des señó, l' amo véy may li havia presentat cap reclamació per esbaldrechs. Hagué d' amollá pròp de cent lliures y mossegarsé es morro.

Sa compostura d' aquests esbaldrechs va essé féta à escarada y per un mañá y succehí qu' amb un altre aygat fórt tornaren caure, y un seregay qu' es fé, prengué per dins sa tèrra bona y la rentá de lo més hé.

Un altre enfado des señó, y fórt; perque s' arrendadó, no poguent sembrá dins sa tèrra bona tant com hey sembrava, demaná baixa per aquest motiu tan rahonable y li hagué de llevá cent lliures de s' arrendament, quedant reduhit à mil y quatrecentes.

(Acabarà.)

PEP D' AUBEÑA.

EN PEP D' AUBEÑA.

A una atlòta qu' estimava

He declarat mon amó;

Un poch de murtra esperava

Y m' ha dat carabassó.

Jò 'm pensava, quant ley deya,

Tocá el Cèl amb dues mans;

Perque veyá qu' ella reya,

Y 'm mirava amb uys brillants.

Y axò qu' ella, anit passada,

Amó 'm demanava à mí,

Ja es estat una passada

De nègres, com sòlen dí.

Pensanthó bé, la Fortuna

M' haurá volgut protegi:

Per mí está de bona lluna

Y en hé m' en deixa sortí.

¡Que será axí?

Si qu' heu es, sí:

Jò mateix anava à estreña

Un núu que m' havia fet.

Salta y bota, Pèp d' Aubeña,

Qu' avuy has guañat un plet.

Del dematí fins al vespre

Un hòmo suba y se cansa;

Trabayant com una avespra,

Fent sa bresca may descansa.

Y quant vé es diumenge, veu

Que ses tresetes goñades,

Li fujan arreu, arreu,

Com si fossen metsinades.

No s' en tèm y sa butxèca,

Que bultava un dit ó dos;

De sòu en sòu per la tèca,

Se queda com si no hey fós.

Còsta un sentit es vestí,

En còsta dos es menjá,

Es escándol beure ví,

Golosina el tastá es pá.

Y en tot tan cá,

¡Quí es pòt casá?

Si sa casera vos reña

Donauvós qualque pasich.

Salta y bota, Pèp d' Aubeña,

Que de pòbre has tornat rich.

Sa verdura còsta un uy,

Ses faves son just formigues.

A Plassa donavan 'vuy

Per dos doblés quatre figues.

Y al punt hem mesté cuynera

Per fé patates bollides:

Y cosidora, y moñera,

Tèfes, criades, y dides.

Ses dides volan, un ase,

Els criats son com à muls,

Que s' en duan una casa

Si pòden dins els bahuls.

Lo que deixan els queviures

No basta per comprá es xòt.

Sa porcella, es pòrch, s' indiót;...

Y un pòrch val pròp de cent lliures.

Y aquest bogiòt,

El té qui pòt.

'Vuy covèm una enartera,

Demá s' altre ja 'm de feña.

Salta y bota, Pèp d' Aubeña,

Que j' has perdut sa casera.

Un hòmo vé, se passelja

Cercant guañá qualque sòu,

No mira es capell si es nòu,

Ni si es mocadó negretja.

S' estalvia de fumá;

De prendre tabach de pòls,

Fins arriba à avorrí es dols

Y es cafè per no gastá.

Y una dòna quant s' axéca

Ja pensa amb enllestiré;

Y si es festa en colgarsé

Ha gastat una taleca.

No li basta pa ni pasta;

Y en que 'l serró sia gran

De son marit, may li basta

Per satisfé el que dirán.

Els qu' axí heu fan

Ben errats van.

Ditxós aquell bòn cristiá

Qu' amb sa ma dreta se seña.

Salta y bota, Pèp d' Aubeña,

Tantmateix no 't pòts casá.

Y encara axò es còsa pòca

Si sa dòna no 't surt coixa.

N' hi ha més d' una que s' enmoixa,

Y juga, y té rams de lòca:

N' hi ha més d' una que li agrada

Sa molitja de coxí,

Y no te deixa dormí

Fins que l' auba ja es trencada.

Y es xarradora y coqueta,
Capritxosa, y vol y dól;
Y si no fas lo que vol,
Li agafa sa pataleta.

¡Ay, pobret! ¡si ets un ximplet,
Y amb mirvis y tremolons,
T'arriba à treure es calsonç
Sense temeritén. ¡Pobret!

Es téu pellet.

Per llòch estret

Passará si no s'espeña.
¡Ja't veurás ben atupat!
Salta y bota, Pèp d'Aubeña,
Que de bona has escapat.

Y arriba un día... ¡Sant Deu,
Sant Fort y Sant Immortal!
Qu'en el front tot téu, mitx séu,
Hey naix un sòmit fatal.

Veus nassos de cuques molles,
Ses cañelles d'un calvari.

Bonótes, forques y armolles,
Y una creu de Santa Enlari.

Tisores gròsses, ubèrtes,

Mitres, y bañarriqués,

Y terres totes cubèrtes

De lleña de fé tintés.

Caragòs, hòus y vadelles,

Sa lluna en el cuart minvant,

Qu'ai entorn de les Cabrelles

Va passant, brincant, saltant;

Y al entretant

Qu'estás roncant,

Aquell sòmit qu'has tengut

Part de veritat l'enseña

Salta y bota, Pèp d'Aubeña

Si no't vòls veure... perdut:

CONVERSA DE DOS PAGESOS.

—¡Huey, Tomeu!

—¿Còm va, Bièl?

—A mí, bé; però ¡tú fas una cara més tristet!... ¿que no estás lò?

—Si fá. Es que n'he passada una de ben blava, y estich pitjó que malalt.

—¿Que t'ha succehit?

—Lo del día. Abí horabaixa, quant me vaitx retirá, vaitx troba sa dòna omb un combat que no t'ho creurás. Me mostrá una recepta des consum, y mos han posat noranta dues pessetes y cèntims.

—¿Y còm tant molt?

—Bièl, jò no heu sé: diuen que será porque tench molts d'infantons, una germana afollada y monpare, que primé me faltará à mí qu'à ells no los manca-rà rès; y sa dòna plorava, y ploravan ets infants; porque no sabèm còm n'hiem de sortí: à monpare li agafá un tremoló que mos pensavam que s'en anava, y sa germana tengué mal de còr y vá caure esmortahida; y no creurás es desvèri de dins ca-méua. Y jò que tenia es còr que se xapava me vaitx revestí de valor diguent qu'es Coremé fá pochs dies havia predicat que mos conformassem amb sa voluntat de Deu, qu'es misericordiós; y que mos ajudarà en sos trabays si tenim paciència y fortaleza, y mos castiga p'es nòstro bé porque l' mon está plè de

dolentía. Amb axò s' aconsolaren un poch y varem mitx sopá; però de tota la santa nit no l' hem aclucada.

—Tomeu, lo que contes me fa molta llástima, y lo pitjó, qu'axí còm tú, n'hi ha moltets à la vila; à mí, que no tench més que sa dòna, també m'han afinat de bònveres; encara que no som tan de plaña còm vòltros.

—Antes, fiyet, dins ca-méua tot era alegría; vaitx prendre un' escarada de gavetes y ajudat d'ets atlotets me sortí un bòn jornalet à fòrsa d'afañarmós; ¡ja heu sab sa méua esquena que no'm'he pogut adressá pús! y havíam avansat una dobla de vint, qu'amb so porch per à Tots-Sants mos bastava per fé es derré pago de sa quarterada que comprarem à Son Frau: y ara tot s'en haurá d'anà per aquest escesiú consum y no bastará; y encara, Tomeu, n'esper de més blaves!

—¿Encara més?

—Sí, Tomeu; jo esper d'hora en hora un bòn afagitó en es consum.

—¿Y per què?

—Perque jò pens y torn pensá y fas es méus contes, que, si còm diuen, es consum es posat per lo que per aliment nos entra dins el còs, tench per mí que no més está mitx posat y falta afagirhi un altre consum per lo que surt.

—¡Foy, de Bièl! me fas riure sense riayes; sempre vas de bèrbes.

—No, Tomeu, parl ben formal; porque sa rahó allá ahont es: no pòt en el còs haverhi entrada sense eixida; y ja veus, una còsa du s'altre.

—¿De mòdo que tú penses qu'arribarém à no podè fé del còs de franch?

—¿De franch? ja veurás còm mos arribará à costá sa sèba y ben granat. Y ben mirat, més rahó hey ha per posá consum per lo que surt del còs que sempre es ben consumit, que per lo qu'hey entra, que molta vegada per no está bòn ó no caure bé, heu vomitam y no heu consumim.

—Ja no prenh per riure lo que tèm, Bièl; y d'aquí envant, per pò de sa pò, es lloch-comuns me darán feretat; però axò d'un afagitó en es consums no pòt essé; y axí jò no esper afagitó porque mos haurían de prensá per treure sa mica de sustancia que no l'haguessen xupada bé. Mira, Bièl: no convé que ningú nat del mon sápija lo que m'has dit; que'n el día hey ha una *solilesa* del dimoni per inventá *Puestos* nòus y fé creixe es véys: jò may m'en hauría posat esment, y per ventura no s'en adonaràn y mos alliberarém des *Puesto* que t'he dit.

—Tomeu, estigues segú que tendré sa boca clòsa, y porque som amichs, t'ho he dit amb confiança.

—Bièl, à reveure, que m'en vaix per amunt.

—A Deu, Tomeu.

GUIEM BENINOY.

XEREMIADES.

Dins Ciutat hey ha dotze mil families. Suposant que no sian més que sis mil ses que fassan panades per festes y que cada familia per terme mèdi no'n fassa més que vint, tendrem que solament dins Ciutat se còuen, per à Pasco, més de cent mil panades.

Ses que fan per fura de segú que deuen essé més del doble. De mòdo qu'à dins Mallorca amb un calcul prudent se pòt dí que se còuen més de trescentes mil panades per ses festes de Pasco.

* *

Aquest Dijous Sant passat à les dèu des vespre eslava l'Iglesia d'una vila plèna de gent que resava y feya compaña à Nostro'n Señor posat en el Monument; quant sortí s'escolá y creguent qu'era un día qualsevòl, comensá à fé rendu amb ses claus de l'Iglesia. Ve-jent que ningú se donava per entès, comensa à anà de señora en señora y de señó en señó, y los deya:

—A jaure. A jaure.

Y los acompanyava amb sempentes. Quant los tengué defora tancá l'Iglesia; y no sabem si llavònses apagà es ciris apesà de Nostro'n Señor Sacramentat, però era capàs à tot.

* *

Hey ha à Mallorca una escola mercantil qu'es molt profitosa p'es comèrs, y axí es qu'aquest ram de sa prosperitat d'un país está ben atès de bòn escrivents y tenedós de llibres y corredós y demés empleats que necessita.

Ara però es ram d'industria es ben diferent. Hey comensa à havè à Mallorca moltes fàbriques y de moltes castes y hey falta personal inteligent per manetjarles bé. Y tot axò en té sa culpa es no tení dins Mallorca una bona escola industrial que enseñ y ets elements de Mecànica, Física y Química necessaris per fé bòn empleats industrials.

Amb aquest ram hey ha tan poch gust, qu'encara qu'à n'es nòstro Institut hey haja estudis d'aplicació per podè obtení es títol de Perito mecanich y químic, molts d'añs aquestes asig-natures no se donen per falta de matriculats.

Es nòstros menestrals están cègos encara. Se pensan qu'en ana à sa Acadèmia à prendre un poch de dibuix ja heu sabeu tot, y van ben errats.

A tots aquests capitalistes que col·locan es sèus capitals dins empreses industrials, los cridam s'atenció sobre aquest particulá. Ells haurían d'essé per conveniència pròpia es qui haurían de proteji s'establiment ó creació d'una Escola industrial y axí no se veurían obligats à havè de fé vení forastés, pagantlós bé y duguent sen devegades qual-

que desengany perque no pòden triá y han de prendre lo que los donan sense sèbre si es passadó ó nó.

S'es mesté qu'es passatgés d'es car-ril estigan alèrta amb ses tarjetes.

S'altre dia un qu'anava à Manacó demaná billet de segona y pagá vuyt reals y dos cèntims.

Quant arribá se trobá que sa tarjeta era per Sant Juan y hagué de refé tres reals més.

Ara preguntam nòltros: ¿De qui era sa culpa? Si era des venedó de ses tarjetes que s'hagués equivocát va essé una equivocació de mal gènere; si era des foradadó que ley baratás amb sa d'un passatgé de Sant Juan, també es una equivocació que no té gens de gracia

Sa culpa no sabem de part de qui está, pero també es passatgé no ha d'essé tan descuydat que no se cuyd de mirá si sa tarjeta está conforme quant ley despat-xan ó d'está alèrta que no ley baratin es temps de foradarley.

Te lo mateix convé qu'ets empleats y es passatgés estigan tots alèrta.

S'empedregat de sa plassa de Cort s'es fét notable per ses cordilleres de muntanyes que s'hi van feut. Hey ha un catedràtich de topografia qu'assegut à n'ets escalons de La Sala vòl esplicá un curs práctic d'aquesta assignatura, citant exemples de tota casta de muntanyes y valls amb ses mòstres que tendrá de-vant.

Diuen qu'à n'es carré d'Odon-Colom li vòlen mudá es nòm aquest estiu.

Abans li deyan Cala-fosca y es carré des Buñols, y ara en memòria des nòms antichs li dirán carré de Cala-polsosa ó des Buñols de terrisco. Sobre quin ha d'essé s'adoptat en demanarán paré à tots es botigués qu'hey tenen portals.

Es carré majó de Santa Catalina ha mesté ma de mèstre. Allà hey ha clòt qu'hey pòden enterrá un homo. Si s'A-juntament vòl enterarsèn un poch milló que demán informes à n'es carrilés des Plá des Castell y à n'es passatgés qu'hey van.

Si no hey pòsan remey, aquest estiu será còsa de bolcarshí. Bé; pensan en fé un *tranvia* per evitá aquestes futures ensopegades!

¿Y sa fatxada de sa Diputació, còm se torba tant à sortí de devall tèrra?

La còsa va ben d'espay.

Hem rebut un tom de ses poesies pre-miades en es Certámen des Col-lègi des

Pont d'Inca en honra de Santa Teresa.

Donám moltíssimes gracies à son Di-rectó Don Lloréns Cruellas, per aquest obsèqui.

Hem rebut també es n.º 3 des *Bolleti* des Col-lègi Palmesá, corresponent à dia 24 d'aquest mes.

Mos alegream d'ets adelantos d'ets alumnos d'aquest Col-lègi.

COVERBOS.

Una criada qu'havía pochés dies que havia venguda de la vila, tenia ordre de sa senhora perqu'escollas ses altres cria-des à fi qu'aprenqués de parla fi.

Ella sentia que quant obrian sa porta y entrava qualque señó, sa qui li obría li deya totduna: «Bòn dia tenga. Se cubreixca. Entr'y seuré al temps qu'avisaré es señó.»

Un dia li tocá obrí à sa criada novella y va essé una amiga de sa senhora sa que tocava.

—Bòn dia tenga, (li entimá totduna.) Que se cubreixca y que sèga y jò avisa-ré es señó.

Figurauvós si riuría aquella senhora.

Un pagès baixá d'un *tren* y demaná per aná à fé una feyna. Un empleat li mostrá un portal que deya demunt *Re-trete para caballeros*.

—Bòno, (li contestá,) ja heu sè à n'axò; però jo no deman es comú des cavallés, sinó es des pagesos.

Un señó pagès diu à n'es séu fiy: —Vetèn à Ciutat. No vuy que sies un barbatxo. Alla viu còm un señó y gasta que jo som aquí.

Es fiy quant arribá à Ciutat lo primé que fa es aná à ca un perruqué, y li diu:

—Mèstre, componeumè sa clatallera, feysme es puputs, rissaumè es regañòls, y deixaumè ses botxes. Llavònses m'afaytareu amb so rahó hò y me deixareu es mostatxets y sa mosca.

Bòn principi.

Dins una fonda:

—Donem es conta des gasto qu'he fet.

—Quatre duros.

—¿Còm? jo me pensava només haver-ne gastats dos!

—Dispens, té rahó; però estich un poch begut y tot heu veitx en doble.

Es señó li tirá un duro demunt sa taula.

—Hey falta un duro.

—Jo m pensava que també el veuríes en doble.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Encara s'arbre veu's sèl.*
SEMBLANSES.—1. *En que comensa y acaba.*

2. *En qu'es curta.*

3. *En que n'hi ha pòques.*

4. *En qu'acaban en punta.*

TRIANGUL.—*Castells-Castell-Caste-Cast-Cas-Ca-C.*

XARADA.....—*Mi-sal.*

CAVILACIÓ.....—*Colomar.*

ENDEVINAYA.....—*Una cigala.*

GEROGLIFICH.

¿,,, Ke :: + Va — + Ti + ?
MESTRE GRINOS.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assemblan es sabatés à Buñola?
2. ¿Y ets hòmos à uns bolseguins?
3. ¿Y es capellés à ses Iglesias?
4. ¿Y un rellòge de caixa à sa nació espanhòla?

A. F.

LOGOGRIFICH.

- 1 2 3 4 5 6 Un ofici.
- 3 2 5 6 1 Lo que duan ses dònës.
- 3 4 5 1 Lo que duan ets ases.
- 3 6 5 Es nòm de sa mèua dòna.
- 2 1 Es nòm d'una carta.
- 1 Una lletra.

TINET.

XARADA.

Sa *pri nera* la compòn
Un animal casolá;
Per sa *segona* guardá
Ningú nat del mon té sòn;
Es *tot* una part compòn
Des vestit d'un capellá.

MESTRE GRINOS.

PREGUNTES.

- ¿Qu'es lo primé que fa s'aygo quant cau?
¿Qu'es lo més bè d'un animaló?
¿Qu'es lo que té més habilitat per un astrónomo?

BIEL.

CAVILACIÓ.

REB GELAT

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.
EN PEPEP.

FUGA DE CONSONANTS.

.üi .a. .o .a .a. .o .e..a
TINET.

ENDEVINAYA.

No pretench de nòbles avis,
Som modèlo de paciència,
Y poseyesch tanta ciència
Que me consultan els sabis.

J. B.

(Ses solucions dissapte qui bé si som olus.)

31 MARS DE 1883

Estampa d'En Pere J. Gelabert.